

Grafit, a vakvezető kutya blogja 25. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Ó, hogy milyen igazságtalan tud lenni az élet néha! Mindig is arról álmodtam, hogy eljutok majd a tengerhez, s úszom, s meglovagolom a hullámokat, erre sajnos ez soha nem sikerült nekem, s most már nyugdíjasként tudom, hogy csak álmaimban lubickolhatok a hús tengervízben. 🙄🌊

Az is igaz, hogy mindig azokkal történik valami nagyon klassz, akik soha nem kívántak hasonló élményben részt venni, s nem is tudják értékelni azt, amivel megajándékozta őket az élet. A mi esetünkben pontosan ez történt. Bogi kisasszony úgy vélte mindig is, hogy királynői tartásához nem passzol, hogy ő vízben lubickoljon, csak néha ereszkedett be épp, hogy a lábait ellepje, de az bőven elegendő volt neki! Én meg imádtam mindig is úszni, az oktatóm nagyon sokat vitt engem meg testvéreimet fürödni!

Már a jelenlegi munkahelyen (a Napos Oldal Alapítványnál), dolgoztunk, mikor a gazdim főnöke elvitt bennünket egy amolyan csapatépítőre a Balatonra, s ott kedvemre élvezhettem a selymes, hús víz áldásos hatásait!:-) Rengeteget játszottunk a vízben, de erről már egy korábbi részben meséltem is. Ha csapatépítőt szerveztek, akkor rám is mindig tekintettel voltak, hogy lehetőleg olyan helyre menjünk, ahol én is tudok lubickolni, hálás köszönetemet szeretném ezért kifejezni nekik! 🙏

No, ehhez képest Boglárka kisasszony utálta a vizet, s még is ő volt az, aki eljutott a gazdival kétszer is a tengerhez. Egyszer még egy korábbi munkája kapcsán egy amolyan szakmai tréningre utaztak ki Horvátországba, 3 napot töltöttek ott, s azalatt Bogi csak állt a tengerparton, s bámulta a gazdinkat, akividáman gázolt a habok közé. Kérdeztem is tőle, hogy te Bogi miért nem mentél be? Én biztosan, hogy belevetettem volna magam, erre a szokásos módján válaszolt: „Igen, ami hülyeség van, azt te mind véghez is viszed, olyan dolgokat művelsz Grafikám sokszor, ami nem méltó egy jól nevelt vakvezető kutyához!” Bohóckodni a vízben, összepiszkítani a bundádat, kövek után vetni magad, meg patkányokra vadászni! Ezeket csinálod édes fiacskám Grafi, ahelyett, hogy...” és mondta és mondta, a lényegét, hogy miért nem rajongott soha a vízért soha nem tudtam meg.

No azért adtam neki én is egy fricskát, mert emlékeztettem arra, mikor a parton összeszedte a már elhunyt szerencsétlen halat, a gazdink meg teljesen kiborult mert hát ugye mint tudjátok kedves olvasók, igen csodás illata van az elpusztult jószágnak! Bogi külön örömét lelte abban, hogy jól beledörzsölte a nyakát, majd odament a gazdánkhoz, aki ettől teljesen idegállapotba jött, jól leszidta Bogacsot! 😊

Egyébként ez nálunk a rejtőzködés jele, s különben is már kérek elnézést, de a gazdánk amilyen pacsulikat használ nap mint nap, az sem jobb mint a hal illata! A mi drága gazdánk egyébként enni is utálja a tengeri herkentyűket, s majd éhen halt mikor Horvátországban 3 napon át halat kaptak ebédre, de soha eszébe sem jutott, hogy ha már utálja akkor legalább Boginak odaadta volna! Jellemző rá, nem szereti, de oda nem adná annak, aki meg él-hal érte!

Elmondható tehát, hogy Boglárkánk nem túl sok örömét lelte abban a 3 napban a tenger mellett! 😊

No ezért mondtam én, hogy az élet olykor igazágtalan tud lenni még a szegény kutyákkal is!

A következő részben Bogica egy vidámabb kalandjáról fogok mesélni nektek, addig is kívánok szép napokat nektek!

Tisztelettel:
Majaligeti Grafit

